

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 3 decembrie 2016, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Evrei 12:1-3**: *„Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”.*

Îi mulțumim Domnului pentru privilegiul de a putea fi adunați din nou în acest loc ca să ascultăm Cuvântul scump și sfânt al lui Dumnezeu. Cum am auzit în rugăciune, toți cei ce sunt prezenți aici Îl trăiesc pe Dumnezeu: cei pierduți sunt mântuiți, cei bolnavi sunt vindecați și cei chinuți de Dușman sunt eliberați. Noi ne adunăm în acest loc prin credința în lucrarea de răscumpărare isprăvită pe crucea Golgotei. Domnul nostru a strigat: *„S-a isprăvit!”*. Sângele noului legământ a fost vărsat, noi suntem răscumpărați și suntem proprietatea Domnului.

Dumnezeu să binecuvânteze în mod deosebit pe toți cei ce sunt de prima dată în acest loc și pe toți cei ce ați venit de departe, din Africa sau din orice loc ați venit. Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și pe scumpii noștri frați din Iran. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți din bogăția harului Său. Frații să știe că suntem în legătură cu ei și cu Domnul și ne bucurăm sincer cu toți aceia care poartă Cuvântul Domnului și dau mai departe ceea ce noi am primit de la Domnul. O scurtă mărturie. Mai întâi am fost în Pakistan. Trebuie să înțelegem că ne-am aflat într-o republică islamică unde doar 2,5 la sută din populație sunt creștini, iar trei mii de oameni

se adună în jurul Cuvântului Domnului. Vă dați seama? Și un bărbat cu funcție de conducere la nivel înalt ne întâmpină și ne spune bun venit. Polițiștii în uniformă s-au poziționat pe stadion, iar la sfârșitul adunării toți au venit la ieșire, mi-au strâns mâna și doi dintre ei m-au îmbrățișat. Cuvântul Domnului a fost atât de puternic și fratele nostru a tradus atât de puternic. Noi o putem spune: ceea ce vestim noi este Cuvântul lui Dumnezeu; aceasta o poți face cu autoritate divină pentru că Dumnezeu stă de partea Cuvântului Său și împlinește tot ceea ce El a făgăduit. Suntem mulțumitori. Apoi adunările cu frații care s-au adunat din diferite localități nu doar să asculte Cuvântul; a avut loc și o adunare deosebită cu frații unde toate întrebările și-au primit răspunsul, în legătură cu Ap. 10 și tot ce a fost întrebat. În acea adunare Domnul a călăuzit lucrurile în așa fel ca, indiferent de convingere și în ce direcție au alergat înainte, la sfârșit, frații au venit și mi-au strâns mâna, m-au îmbrățișat și I-au mulțumit lui Dumnezeu pentru claritatea Cuvântului Său. La fiecare întrebare am putut răspunde cu Sfânta Scriptură. Ultima adunare de acolo a avut loc într-o biserică din Lahore, Pakistan. Este puternic cum, în toată această perioadă de timp, începând din anul 1972, Dumnezeu a binecuvântat și din toate localitățile și regiunile El a chemat afară poporul Său. Dumnezeului nostru Îi dăm toată cinstea pentru că așa răsună făgăduința pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam: „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Gen. 12:3). Și așa se întâmplă cu adevărat în fața ochilor noștri. Până astăzi 56 de stații de televiziune au transmis în acea regiune și fratele nostru de la televiziune ne-a promis că va face posibil ca transmisia să fie preluată de 70 de stații, pentru ca toate predicile pe care le ținem o dată pe săptămână să poată fi transmise nu doar prin 56 de stații, ci prin 70 de stații pentru ca acest mesaj al lui Dumnezeu să ajungă la toate popoarele din întreaga regiune de acolo. Din toată inima Îi suntem mulțumitori Domnului Dumnezeului nostru pentru aceasta.

Credeți-mă – sper că simțiți împreună cu mine – este ultimul mesaj, este ultima chemare. Nu este niciun fanatism în aceasta, nu, absolut nu! Noi vestim Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu pentru acest timp. Și o spunem clar și răspicat: începând cu timpul Reformei, Dumnezeu a dăruit treziri după treziri. Prin fiecare trezire s-a mers mai adânc în Scriptură. Metodiștilor li s-a făcut mai multă lumină decât în

timpul Reformei. După aceea au urmat trezirea baptistă, cea menonită, apoi trezirea pentecostală. Dumnezeu a călăuzit totul în felul aceasta. Iar acum trăim în ultima perioadă de timp înaintea revenirii Domnului nostru.

Așa cum a cântat corul, trâmbița va răsună. Cât de minunat este că imediat ne putem întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu. În 1 Tes. 4:16 este scris că atunci când Domnul Se va întoarce va fi o singură trâmbiță, și anume, trâmbița lui Dumnezeu. Dar în Apoc. este vorba despre șapte trâmbițe. Și aceasta trebuie s-o poți încadra biblic și s-o așezi acolo unde aparține.

Dumnezeu a dăruit har, El a trimis pe prorocul Său nu ca să înființeze o nouă religie sau o nouă direcție de credință, nu. Ci El l-a trimis ca să-i aducă pe adevărații credincioși înapoi la Dumnezeu și la Cuvântul Său. Cu adevărat acesta este cel mai important timp din întreaga istorie de mântuire din ultimii două mii de ani. De fiecare dată avem dreptul să-I mulțumim Domnului din toată inima că am primit legătura de la Domnul. Astăzi fratele Gilbert, care stă în primul rând, a venit la mine în birou și mi-a spus: „Pentru tine ziua de astăzi, 3 decembrie, este o zi deosebită”. Ce zi deosebită? „În 3 decembrie 1962 ai fost împreună cu fratele Branham”. Și mi-a adus aminte ceea ce s-a întâmplat în 3 decembrie 1962, când fratele Branham a repetat cuvânt cu cuvânt, în limba engleză, ceea ce Domnul îmi spusese în limba germană. Fratele Branham mi-a spus: „Frate Frank, tu n-ai înțeles. Tu ai crezut că va veni o foamete pământească și voi ați depozitat alimente pământești. Dar Dumnezeu va trimite o foamă după auzirea cuvintelor Lui. Iar hrana pe care trebuie s-o depozitezi este Cuvântul vorbit făgăduit pentru acest timp care este în predicile înregistrate pe benzi”. Pe lângă aceasta a mai spus: „Așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul”.

Scumpi frați și surori, poate pentru voi nu înseamnă prea mult, dar pentru mine are o mare însemnătate faptul că Domnul a dat o chemare în mod direct și am auzit chemarea divină repetată din gura prorocului Său. Și bărbatul lui Dumnezeu mi-a spus exact ceea ce a intenționat Dumnezeu. Toți cei ce sunt aici și care în anul 1962 au fost în mijlocul nostru știu că noi am cumpărat și depozitat alimente: legume, fructe, făină. Apoi am luat avionul și am zburat la fratele

Branham ca să aflu ce să însemne toate acestea. Așadar ziua de 3 decembrie are o mare însemnătate pentru mine și Îi sunt mulțumitor din toată inima Domnului Dumnezeuului nostru.

Acum doresc să fac doar câteva observații cu privire la evenimentele timpului, dar nu ne vom ocupa prea mult cu aceasta. Dar noi știm că în clipa actuală toate se rostogolesc și se dau peste cap. Peste tot unde privești, nu sunt doar catastrofe naturale, ci și tot ce se petrece pe fața pământului, fie în politică, fie în lumea religioasă. În internet poate fi văzut cum papa Francisc îl salută călduros în Vatican pe un duhovnic musulman, apoi este scris textul că a sosit timpul când toate religiile trebuie să se unifice; și vedem că timpul a și sosit. Apoi, desigur, ceea ce ne îngrijorează puțin este adoptarea poziției oficiale a UNESCO care pretinde că Muntele Templului n-a aparținut niciodată iudeilor, și susține că acesta aparține palestinienilor și că totul trebuie pus sub protecție naturală. UNESCO a proclamat Israelul ca fiind o forță de ocupație. Trebuie să luăm la cunoștință că toate popoarele sunt împotriva Israelului. Dar Dumnezeu este de partea Israelului și El Își va duce lucrarea Sa la încheiere. Am putea citi unele lucruri, dar noi suntem aici să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu și să-L rugăm pe Domnul ca să-Și aducă la desăvârșire lucrarea Lui cu Biserica și ca noi, împreună, să fim luați în slavă. În ceea ce privește Muntele Templului și Ierusalimul; Ierusalimul este amintit de 780 de ori în legătură cu poporul Israel. Muntele Templului este Muntele Moria pe care Avraam l-a adus ca jertfă pe Isaac, este locul unde s-a arătat Îngerul Domnului în aria lui Ornan iebusitul, arie pe care David a cumpărat-o cu 600 de sicli de aur. Dacă citești Biblia și mergi în Cronici, știi că David a spus: *„Aici să fie Casa Domnului Dumnezeu și aici să fie altarul arderilor de tot pentru Israel”* (1 Cro. 22:1). Pe acel loc a fost construit primul și al doilea Templu, iar al treilea va fi rezidit în același loc pe aceeași temelie. De fiecare dată când citesc că va avea loc un cutremur în acel timp în Ierusalim, de fiecare dată mă gândesc la ce se va întâmpla pe Muntele Moria, Muntele Templului când va avea loc cutremurul de acolo. Atunci doar dărâmurile vor fi transportate cu camioanele. Apoi timpul se va fi împlinit. Dumnezeu Se îngrijește de totul. Nu trebuie să ne ocupăm prea mult cu tema aceasta, ci s-o predăm în brațul lui Dumnezeu.

Ceea ce doare mai mult este când oamenii scriu răstălmăciri. Nu doresc să amintesc numele revistei în care sunt scrise aceste lucruri, dar spun că aceasta este publicată și tipărită în Elveția. În această revistă este scris un titlu de articol „Fiara, Antihristul și Curva”. Acest bărbat scrie: „Antihrist înseamnă un mesia fals. Mesia fals va fi un iudeu care va stăpâni în Israel”. Aceasta este scrisă într-o revistă foarte cunoscută și publicată în Elveția și Europa. Pe următoarea pagină citim: „Pentru că Antihristul este fiara a doua din pământ el va fi împărat în Israel”. O astfel de mizerie pur și simplu o arunci. Acum ajungem la punctul în care trebuie să devenim mulțumitori că Dumnezeu a trimis un proroc. Cum a vorbit el despre Apoc. 13, despre prima și a doua fiară? Ce a spus el? Dumnezeu l-a putut folosi pentru ca să pună în lumină Cuvântul profetic și să ni-l dăruiască, pentru ca noi să-l putem vesti mai departe. Să fim mai mulțumitori pentru harul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit.

Vă rog foarte frumos să înțelegeți și responsabilitatea care este în legătură cu aceasta. Să dai mai departe Cuvântul clar ca cristalul și anume ceea ce a dăruit și descoperit Dumnezeu prin prorocul Său, și prin har s-o poți încadra biblic. Îi mulțumim Domnului de fiecare dată din nou că n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite, ci am urmat Cuvântul viu care prin har ni l-a descoperit. Astăzi n-am fi avut o slujbă de învățător dacă mai înainte Dumnezeu n-ar fi trimis o slujbă profetică. Dacă începeți să citiți Noul Testament, puteți observa cum toți evangheliștii și toți apostolii s-au întors adesea la ceea ce era scris în Vechiul Testament. Așa cum este scris: „*Ca să se împlinescă ce a spus Dumnezeu prin prorocul..., prin prorocul...*”. Dumnezeu a propovăduit întregul Său plan de mântuire prin proroci, dar slujba de învățătură încadrează totul acolo de unde aparține.

Acum am citit din Evrei 12 un Cuvânt care ne este adresat nouă în mod direct. Tema noastră principală este revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, de care aparține chemarea afară și pregătirea noastră, a Miresei Mielului. O putem citi din Evrei 12:2: „*Să ne uităm țintă la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre*”. Să nu ne uităm la împrejurări, să nu ne uităm la altcineva. Ci să ne îndreptăm privirea la Răscumpărătorul nostru. Așa cum a cântat corul: „Dumnezeu ne poartă pe aripile vulturului”. Dumnezeu ne-a dat făgăduința că va fi cu noi în

toate zilele până la sfârșitul veacului. Aici o putem citi: „...care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (vers. 2).

Apoi vine Cuvântul care ne este adresat nouă, celor ce purtăm ocară, prigoana. Evrei 12:3: „*Uitați-vă, dar, cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre*”. Să nu vă pierdeți curajul. Acesta este un Cuvânt care ne este adresat direct nouă.

Spuneți odată sincer, este prigonit, batjocorit și ocărat vreun alt evanghelist, vreun alt predicator sau vreo altă biserică? Nu! Acest Cuvânt este valabil pentru noi, pentru ca noi să ne uităm cu luare aminte la Acela care ne-a răscumpărat. Dar uitați-vă și la calea pe care El a trebuit să pășească. El a fost scuipat, batjocorit, ocărat, maltrat, negat în toate modurile posibile. Fariseii erau experți în astfel de împotriviri și batjocuri. Și astăzi cărturarii devin repede farisei; ei își închipuie că cunosc Scriptura, dar apoi peste ei vine mândria și se uită la alții de sus. Cine cu adevărat a primit trecere înaintea lui Dumnezeu acela va fi smerit și se va supune sub brațul Domnului. S-o mai spunem încă odată, gândiți-vă, luați aminte, uitați-vă, dar, cu luare aminte la El, gândeste-te tu, mă gândesc și eu: peste tot unde mergea Domnul și vorbea peste tot era împotrivire. În ochii lor, El nu făcea nimic bine.

Indiferent ce ar veni, indiferent prin ce am trece, noi să ne aducem aminte de aceasta: *că El a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva noi să ne pierdem inima și să cădem de oboseală în sufletele noastre*. Aici în Evrei 12:2 este scris că El a suferit și a suportat toate acestea: „*pentru bucuria care-I era pusă înainte*”. Această exprimare „prețul bucuriei care ne așteaptă” mai este scrisă undeva în Filip. 2:16: „*ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar*”. Există un alt Cuvânt în Filip. 1:10 care este în legătură cu bucurie: „*ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua revenirii lui Hristos*”.

Tema noastră este revenirea lui Isus Hristos. În timp ce stăteam aici tocmai citeam din Ap. 22. Pavel, Petru, Iacov și Ioan au vorbit despre revenirea Domnului, dar în Ap. 22, vorbește Însuși Domnul.

Citim Ap. 22:10, 12: „*Apoi mi-a zis: «Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape. Iată, Eu vin curând»*”. Minunat! În ultimul capitol Domnul ne spune: „*Și iată, Eu vin curând! – Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!*” (vers. 7).

Ceea ce este scris în Ap. 1:1-3 este accentuat încă o dată în Ap. 22:7: „*Și iată, Eu vin curând! – Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!*”. Ferice de cel ce nu răstălmăcește, ci ține cuvintele prorociei din cartea aceasta așa cum sunt scrise, de cel ce nu-i adaugă și nu scoate ceva din ea. Apoi vers. 10, 12, 13: „*Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape. Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul*”. După aceea este exprimată fericirea: „*Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!*” (vers. 14). Versetul 15 nu-l citim cu plăcere, dar totuși trebuie să-l citim. O categorie intră în orașul sfânt, iar ceilalți sunt afară: „*Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!*”.

Dragi frați și surori, cu adevărat trebuie să ne cercetăm înaintea lui Dumnezeu și să spunem: „Iubite Domn, este viața mea pe deplin dedicată? Pot fi eu confirmat înaintea Ta?” Cu adevărat în fiecare zi trebuie să trăim în așa fel ca și cum ar fi ultima zi. Niciunul dintre noi nu știe când și unde vom fi luați Acasă. Dar un lucru îl știm: toți aceia care vor fi pregătiți vor intra în odaia de nuntă și apoi ușa va fi închisă.

Apoi Ap. 22:16-17: „*Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață. Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!», și cine aude să zică: «Vino!», și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!*”. Apoi urmează încă

o dată avertizarea serioasă, să nu-i adaugi nimic și să nu scoți nimic din ea pentru ca partea noastră să nu fie luată, ci, prin har, să ajungem ținta.

Scumpi frați și surori, fiți odată sinceri, dacă eu am călătorit cincizeci de ani în întreaga lume și am vestit Cuvântul lui Dumnezeu și dacă după aceea Mireasa n-ar fi pregătită atunci ce ar fi? Cu adevărat ultimul mesaj a fost dăruit ca să ne uităm în oglinda Cuvântului și să spunem: „Pot eu rezista în Fața Ta așa cum sunt? Pot fi eu răpit în starea în care sunt?” Nu este nimic de osândit în aceia care sunt în Hristos Isus. Sunt eu în Hristos Isus? Suntem noi botezați printr-un Duh într-un singur Trup, în Trupul Lui? Tot ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu a putut avea loc deja în viața noastră? Dragi frați și surori, vă rog frumos să credeți din toată inima ceea ce este scris.

Când am ajuns în Guadalupe acolo mă aștepta un grup de aproximativ 20 de persoane. Când am ieșit din clădirea aeroportului s-a arătat un curcubeu vizibil pe toată întinderea cerului. I-am chemat pe toți în clădire și I-am mulțumit împreună Domnului Dumnezeului nostru că am fost întâmpinați în felul acesta. Cu adevărat în fața ochilor ne-a fost arătat curcubeul, tocmai acolo la ieșire, și noi am știut din prima clipă că Dumnezeu avea mâna Lui asupra orașului și că mesajul lui Dumnezeu își va atinge scopul pentru care a fost trimis. Desigur, imediat după aceea ne-am gândit la Ap. 4:2-4: *„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere”*. Puternic! După ce cele șapte mesaje au fost adresate celor șapte îngeri ai Bisericii, Domnul care ședea pe scaunul de domnie a dovedit că El a încheiat un nou legământ cu noi, cum a spus în Mat. 26:26-28: *„acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou”*. Sângele Lui a fost vărsat pentru iertarea păcatelor celor mulți. Curcubeul este o mărturie vizibilă că a avut loc un legământ. Cine dorește să citească mai mult este scris în Gen. 9. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Noe, El i-a spus: *„Eu va așeza curcubeul în nori ca semn al legământului veșnic între Mine și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ, animale și oameni. Eu nu voi mai nimici niciodată pământul prin potop de ape”*. Aceste lucruri le puteți citi în Gen. 9. Curcubeul, ca semn al

legământului, era acolo. Dumnezeu dăduse garanția vizibilă că asupra pământului nu va mai veni niciun potop de ape. Curcubeul a fost această garanție că legământul a fost încheiat de Dumnezeu și pe fața pământului se va întâmpla așa cum a spus El.

În Noul Testament, Domnul Dumnezeu nostru este arătat pe scaunul de domnie, cu curcubeul deasupra capului Lui. Scumpi frați și surori, al doilea loc îl putem găsi în Ap. 10, atunci când Domnul, ca Proprietar de drept, Se va coborî ca Înger al legământului și-și va pune un picior pe mare și celălalt pe uscat; atunci curcubeul va fi vizibil din nou. Citim Ap. 10 de la vers. 1: *„Apoi am văzut un alt înger puternic care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc”*. Apoi Domnul nostru vine ca Înger al legământului. El a încheiat un legământ cu Israelul și a încheiat un legământ cu Biserica nou testamentară. În Ier. 31 El a anunțat acest legământ: *„Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea”*. Iar atunci când timpul s-a împlinit s-a întâmplat. În Ier. 31:33 El a spus dinainte și apoi a încheiat noul legământ în sângele Lui.

Scumpi frați și surori, Dumnezeu este adevărat, El este credincios. Tot ceea ce aparține de încheierea legământului, toate făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat sunt «Da» și «Amin». El stă de partea Cuvântului Său.

Aici Domnul vine ca Înger al legământului cu Cartea deschisă în mâna Lui. Ap. 10:2-4: *„În mână ținea o cârtică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor. Și, când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas care zicea: «Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!»”*.

Cine nu respectă acest verset biblic nu este în legământ. Fiecare credincios și orice frate. Acel frate pe care fratele Branham l-a amintit deseori, el învață și răspândește învățătura că: *„cele șapte tunete sunt șapte bărbați deosebiți care își vor ridica glasurile. De pe fiecare continent va veni unul, iar restul din Statele Unite”*. O așa prostie! Dar

pentru că fratele Branham l-a amintit de câteva ori, el a primit autoritate, oamenii s-au uitat în sus la el și l-au ascultat. Nu și încă o dată nu! Dacă este scris: „*nu scrie ce au spus!*”, atunci cine are puțin respect înaintea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său acela va crede și va face întocmai. Astfel noi putem fi mulțumitori.

Scumpi frați și surori, poate și acest lucru trebuie să-l spunem, tocmai pentru că avem atâtea direcții diferite. Dumnezeu S-a îngrijit de tot. Și ceea ce privește cele șapte tunete, cât har a dăruit Dumnezeu, că fratele Branham în 24 martie 1963 a bătut cu pumnul în amvon și s-a referit la puternica trăire din 28 februarie. El a arătat spre acea puternică trăire și a spus: „Cele șapte tunete au fost atât de puternice încât întreaga împrejurime s-a cutremurat, bolovanii și stâncile s-au prăvălit la vale, iar vârfurile copacilor au fost retezate de furtuna care a însoțit tunetele”. Eu știu ce a vrut să spună el prin aceasta când a avut acea puternică trăire. De ce spun eu aceste lucruri? Pentru că s-au făcut atâtea necazuri prin frați care nu respectă Cuvântul, care nu înțeleg afirmațiile fratelui Branham, le răstălmăcesc și nu știu despre ce vorbesc. De aceea câteodată trebuie să spunem aceste lucruri. Ceea ce este scris în Ap. 10 se va întâmpla exact așa cum este scris aici. Cu referire la aceasta, fratele Branham a spus: „Aici vine Domnul ca Înger al Legământului la Israel. În acel timp Biserica Mireasă va fi fost răpită”. Totul este foarte clar. Trebuie doar să verifici, să citești ce a spus prorocul. Nu să citești doar într-un singur loc și să călărești pe aceasta, nu, nu! Ci să citești toate locurile care aparțin de acea temă.

Scumpi frați și surori, ne întoarcem la vestirea noastră. Câteodată lucrurile trebuie spuse, dar astăzi este vorba ca fiecare dintre noi, toți cei ce sunt noi în mijlocul nostru și toți tinerii, toți să-și dedice viețile lui Dumnezeu, să-și trăiască pocăința, înnoirea și nașterea din nou. Noi să avem toate trăirile mântuitoare. Nu ne ajută la nimic să vorbim despre mesaj și răpire, doar dacă noi suntem pregătiți să avem parte de răpire. De aceea au loc aceste adunări. Mai întâi ca să respectăm Cuvântul. Cine nu respectă Cuvântul aceluia Dumnezeu nici nu-i poate vorbi. Ce a scris Isaia? „Tremurăm la Cuvântul Tău”. Prin Cuvânt s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat la început. La început a fost Cuvântul. Scumpi frați și surori, de aceea noi suntem mulțumitori din

toată inima că avem parte și avem o înțelegere clară asupra profeției biblice din timpul nostru.

O mai spun o dată: noi n-am fi avut niciun mesaj pe care să-l fi adus poporului dacă Dumnezeu n-ar fi trimis mai înainte un mesager. Cu adevărat Dumnezeu S-a îngrijit ca să avem totul. Gândiți-vă că întreaga lume ne urmărește și în parte ne poate vedea și mulți pot trăi această adunare, atunci putem întreba: ce a putut face Dumnezeu mai mult? O spunem încă o dată, Mat. 24:14 s-a împlinit: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Apoi va veni sfârșitul*”. Pe mine m-a mișcat mult când am citit în Ap. 22, că însuși Domnul a spus: „*Iată, Eu vin curând*”. Petru a vorbit despre revenirea Domnului, Pavel a scris despre aceasta, Iacov și Ioan de asemenea au scris despre ea. Dar apoi însuși Domnul a spus: „*Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine*” (Ap. 22:12). Și așa cum am auzit și citit din Evrei 12, noi să rămânem credincioși, să rămânem statornici, indiferent dacă suntem ocărăți, batjocoriți, vorbiți de rău, noi să avem siguranța că sfârșitul va fi încoronat. Cine va rămâne credincios până la sfârșit acela va fi încoronat. De aceea trebuie s-o spunem tuturor, că Dumnezeu are o singură Biserică, are o singură Mireasă. Și toți aceia care acum cred cu adevărat se pleacă sub Cuvânt, îl primesc așa cum este scris. Fie că este vorba despre dumnezeire, botez, Cină, Dumnezeu le-a descoperit și le-a așezat din nou în Biserică, a reșezat totul așa cum a fost la început. Fratele Branham n-a avut doar Cuvântul profetic, ci el a avut și partea de învățătură, a putut vorbi despre dumnezeire, despre Cină, despre alegere. Dumnezeu l-a putut folosi ca să vorbească despre toate aceste teme biblice fundamentale pentru ca Biserica să fie separată și cu adevărat să se întoarcă înapoi la temelia originală.

Pe lângă aceasta doresc pe scurt să citesc Cuvântul din Efeseni. Scrisoarea din Efeseni este în legătură directă cu Ap. 10. În Ef. 1 Pavel a arătat cu adevărat despre ce este vorba.

Citim Efes. 1:4-5: „*În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale*”. Aceasta este alegerea.

Alegerea include răscumpărarea deplină, eliberarea deplină, pentru ca voia noastră să fie pusă în voia lui Dumnezeu. Voi puteți citi și Efes. 1:3: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos*”. Ce spuneți voi la aceasta? Nu că ne va binecuvânta cândva, ci El ne-a binecuvântat deja în Isus Hristos, Domnul nostru. În această binecuvântare nu este inclusă doar răscumpărarea, ci fiecare binecuvântare pe care Dumnezeu a făgăduit-o răscumpăraților este o realitate divină în Răscumpărătorul, iar noi putem să beneficiem de ea, întocmai cum este scris aici: „*ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos*”. Dragi frați și surori, vă rog frumos primiți-o, primiți-o! Până acum, de fiecare dată, chiar și eu, noi toți ne-am tot rugat: „Doamne, binecuvântează! Doamne, binecuvântează! – aceasta este corect și putem să ne rugăm mai departe în felul acesta: „Doamne, binecuvântează!”. Dar permiteți-mi să spun, să dăm și mărturie, să spunem: „Iubite Domn, de fapt Tu ne-ai binecuvântat deja cu toate binecuvântările pentru care noi Te rugăm. Noi le-am primit deja de la Dumnezeu”. Aceasta este Evanghelia deplină, aceasta este mântuirea deplină. Așadar scumpi frați și surori, vă rog frumos începând de azi să facem așa, dacă noi Îl rugăm pe Dumnezeu ca El să ne binecuvânteze, totuși la sfârșit să spunem: „Iubite Domn, eu cred că Tu deja mi-ai dăruit binecuvântarea pentru care Te-am rugat”. Ca să credem că deja noi am primit binecuvântarea și după aceea o vom avea, să credem că deja am primit-o. Nu că o vom primi cândva! Credința a primit deja și atunci noi o vom avea. Cui îi este adresat un astfel de Cuvânt prețios? Aleșilor. Haideți să citim cele două versete care sunt în legătură.

Ef. 1:3-4: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos*”. Mântuire deplină, har deplin, tot ceea ce Dumnezeu ne-a putut dăruia în Isus Hristos, Răscumpărătorul nostru. Apoi confirmarea în vers. 4: „*În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, fără vină...*”. Și prin har vom sta în felul acesta înaintea Lui, fără pată și fără zbârcitură, spălați în Sângele Mielului, sfințiți în Cuvântul lui Dumnezeu, călăuziți prin Duhul Sfânt.

Putem citi mai departe și vers. 5: „*ne-a rânduieț mai dinainte să fim înfiățți prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale*”. Noi am fost înfiățți ca fii și fiice ale Lui, am fost predestinațți prin puterea isprăvită a răscumpărării de pe crucea Golgotei. Iertarea, împăcarea, harul și mântuirea – cu adevărat aceasta este Evanghelia deplină. Noi am putea începe să-L lăudăm și să-I mulțumim.

Așa cum am citit în Evrei 12, să nu ne mai uităm la noi, să nu ne uităm la ceea ce este în jurul nostru și nici să n-auzim ceea ce au de spus oamenii, ci să ne punem total de partea lui Dumnezeu și să mărturisim aceasta.

Să mai citim o dată, să dăm această mărturie și să spunem: „Doamne, eu cred așa cum ai hotărât Tu să cred”. Așa este, așa s-a întâmplat cu noi. Citim încă o dată Ef. 1:5 și apoi în continuare: „*ne-a rânduieț...*”. Nu că ne va rânduieț cândva, ci „*ne-a rânduieț mai dinainte să fim înfiățți prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale*”. Lăudat și cinstit să fie Dumnezeuul nostru în vecii vecilor. Apoi vers. 6 și 7: „*spre lauda slavei harului Său...*”. Nu vrednicia ta sau a mea, ci harul lui Dumnezeu. „*spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui*”. El ne-a dovedit harul în Preaiubitul Lui. Cui Dumnezeu îi dăruiește har, acelaia îi dăruiește har; de cine dorește El să se îndure, de acela Se îndură. Apoi vers. 7: „*În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său*”. Încă mai trăim în timpul harului, încă mai putem vesti iertarea, încă mai putem spune așa cum a fost poruncit în marea trimitere: „*Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor*” (Lc. 24:47). Aceasta aparține de marea trimitere poruncită de Domnul nostru: să mergem să propovăduim tuturor popoarelor și limbilor iertarea, prin har.

Scumpi frați și surori, dacă acum facem un cuprins a ceea ce a fost scris și spus aici în câteva versete este cu adevărat puternic. Dumnezeu S-a îngrijit de tot. A făgăduit noul legământ, a încheiat noul legământ cu noi, Și-a vărsat Sângele noului legământ pentru poporul noului legământ. Pe cât de sigur plăcerea lui Dumnezeu se odihnea peste Fiul lui Dumnezeu, tot atât de sigur plăcerea lui Dumnezeu se odihnește peste toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, prin har. Dumnezeu ne-a dăruit iertarea, eliberarea, mântuirea deplină. Vers. 7: „*În El avem*

răscumpărarea, prin sângele Lui...”. Este frumos că de fiecare dată este atinsă esența. Nu să ai doar o credință generală, ci să crezi că sângele noului legământ a fost vărsat pentru noi, pentru toți aceia care au încheiat legământ cu Dumnezeu, așa cum am citit odată din Psalmi: *„Strânge-Mi poporul Meu, pe toți credincioșii Mei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă”* (Ps. 50:5). Dumnezeu a încheiat legământul Său cu noi, iar acum tu ai dreptul să spui «Da» legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu tine, să spui «Da» harului pe care El ni l-a dovedit, să spui «Da» alegerii dinaintea întemeierii lumii.

Dragi frați și surori, astăzi ar trebui să-I mulțumim frumos Domnului Dumnezeului nostru pentru tot ceea ce am citit aici în câteva versete. Vă rog s-o primiți prin credință, primiți-o, este a voastră. Astăzi Dumnezeu a vrut să ne spună aceasta. Astăzi noi am vestit-o și aceasta se va întâmpla cu noi toți atât de sigur cum noi o credem.

Dragi frați și surori, la încheiere mai dorim să exprimăm aceasta. Dacă noi nu putem crede ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp ce este atunci? Dar dovada că noi cu adevărat am primit har înaintea lui Dumnezeu este faptul că noi credem din inimă făgăduințele lui Dumnezeu pentru acest timp, inclusiv însărcinarea divină pe care a primit-o fratele Branham: *„Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos așa tu vei fi trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”* – aceasta este o făgăduință scrisă în prorocul Maleahi de aceea noi o credem. Această făgăduință a fost întărită și confirmată în Mat. 17:11 și încă o dată în Mar. 9:12 – este o făgăduință a lui Dumnezeu care trebuie crezută. De ce o credem? Pentru că înaintea întemeierii lumii noi am fost aleși să fim fii și fiice ale lui Dumnezeu. De ce credem noi așa cum zice Scriptura? Pentru că harul lui Dumnezeu ne-a găsit și am trăit iertarea și împăcarea prin har. Astăzi lauda ar trebui să ne umple inimile și să fie pe buzele noastre, cu adevărat să-I înălțăm laudă Dumnezeului nostru. Dacă astăzi n-am crede făgăduința din Maleahi, dacă n-am crede că Domnul avea să trimită un proroc înainte să vină ziua aceea mare și înfricoșătoare a Domnului atunci ce ar fi aceasta? Ce este cu aceia care nu pot crede această făgăduință? Ei nici nu vor s-o afle și prin aceasta ei dovedesc că nu sunt aleși, ci au doar o religie, aparțin de o biserică, dar nu

aparțin de Biserica întâilor născuți, nu aparțin de Biserica alcătuită din fiii și fiicele lui Dumnezeu, care sunt oameni născuți din nou la o nădejde vie. Așa a spus-o Domnul nostru: „*Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh*”(Ioan 3:6). De aceea Domnul nostru ne-a dăruit harul să fim născuți din nou prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu.

Citim încă o dată ce este scris în Ef. 1:8-9: „*pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale....*”. Dumnezeu ne-a dăruit tot ceea ce am citit mai înainte, a răspândit din belșug peste noi toate aceste lucruri. Ce mare har! Citim vers. 8: „*pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere*”. Nu doar ne-a făgăduit, ci chiar ne-a dăruit aceste lucruri. „*Cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?*” (Rom. 8:32b).

Citim încă o dată cele două versete care aparțin de tema noastră. Vers. 9-10: „*căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ*”. Aceasta este Evanghelia deplină, mântuirea deplină, aceasta-i alegerea, aceasta este predestinarea, acesta este harul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit. S-o primim și astăzi să-I mulțumim Domnului nostru pentru aceasta.

Acum încă o dată un Cuvânt adresat aceluia care încă n-au trăit pocăința, care încă nu și-au dedicat viețile lor Domnului, care încă n-au simțit nicio lacrimă pe obraz cu privire la lucrurile pe care le-au făcut în viața lor, care n-au trăit încă simțământul pocăinței. Așa este scris că pocăința și iertarea trebuie vestite tuturor neamurilor. Cine vine la Domnul și dorește să primească iertare, mai întâi el trebuie să-L roage pe Dumnezeu ca să-l ierte, el trebuie să știe ce anume trebuie să-i fie iertat. O, cât de adânc am putea intra în această temă acum! Mai întâi Duhul Sfânt îi convinge pe oameni de păcat, că ei nu cred. Dragi frați și surori, credeți din toată inima! Vă rog citiți încă o dată acasă toate aceste cuvinte, toate aceste versete, primiți-le pentru voi înșivă, în credință, și spuneți: „Iubite Domn, eu nu mă uit la starea mea, nu mă uit nici la împrejurări, dar eu cred ceea ce este scris: „Tu în ziua

mântuirii ne-ai ajutat, ne-ai dăruit har, noi am acceptat și am primit alegerea, iertarea și tot ceea ce Tu ne-ai oferit în acest timp, prin har. Nu doar ne-ai făgăduit, ci deja ne-ai dăruit”. Noi trebuie doar să-I mulțumim frumos Răscumpărătorului nostru și să-I dăm cinstea Dumnezeului nostru. Amin.

Haideți să ne ridicăm și împreună să cântăm cântarea „Așa cum sunt la Tine vin”. Dragi frați și surori, dacă voi toți credeți din inimă ceea ce este scris aici, că El ne-a ales înaintea întemeierii lumii, atunci spuneți un „Amin” acum. Amin. Așa rămâne și deciziile lui Dumnezeu sunt veșnic valabile, ele nu vor fi retrase. Și cum este scris în vers. 11: „*fîind rînduiți (aleși) mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale*”, spuneți un „Amin”. Am fost aleși mai dinainte după plăcerea Lui, iar apoi ne-a și dăruit totul împreună cu El, tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Iar în vers. 9 este spus: „*căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale*”. Lăudat și cinstit să fie Domnul Dumnezeu nostru.

În timp ce ne ținem capetele plecate în rugăciune și căutăm legătura cu Dumnezeu, astăzi, împreună, vrem să-I mulțumim. Dar mai întâi doresc să întreb câți doresc să-și dedice viața lor Domnului. Alegerea dinainte, harul ca să crezi din inimă că acest Cuvânt nu se întoarce gol înapoi, ci astăzi, în noi toți, își atinge scopul pentru care a fost trimis, pentru ca orice nesiguranță, orice îndoială să fie luată de la noi și noi să putem pleca din acest loc cu o siguranță în credință și să spunem: „Iubite Domn, Tu m-ai ales înaintea întemeierii lumii”. Nu vă uitați la starea voastră, nu vă uitați la împrejurări și să nu vă uitați nici la alții. Uitați-vă la Domnul, uitați-vă la Dumnezeu nostru care a dat făgăduința, care a încheiat noul legământ. Și așa cum am citit împreună, după Ap. 3, după ultima scrisoare adresată Bisericii Laodiceea, Domnul este arătat pe tron înconjurat de un curcubeu ca să confirme că „Ceea ce am de spus, Eu o voi ține negreșit”. Dumnezeu a încheiat un legământ cu noi, iar noi avem dreptul să spunem un «Da» acestui legământ.

Acum când stăm în duh de rugăciune, permiteți-mi să întreb: sunt aici persoane care doresc să-și dedice viața Domnului? Dacă sunt atunci vă rog ridicați mâna. Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze. Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze peste tot unde sunteți. Avem

persoane în mijlocul nostru care cumva sunt robite de duh de fumat, duh de băutură astfel că voi nu vă mai puteți stăpâni? Este ceva ce vine peste voi și vă robește, dar voi doriți să fiți eliberați? Dacă sunt astfel de persoane vă rog ridicați mâna. Peste tot sunt mâini ridicate. Îi mulțumesc Domnului căci astfel este scris în Luca 4:18: „*Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să propovăduiesc robilor slobozirea, eliberarea*”, libertatea prin sângele vărsat pe crucea Golgotei. Primiți iertarea, primiți eliberarea! Dacă avem persoane care au nevoie de vindecare vă rog ridicați scurt mâna. De pe întregul pământ avem un număr mare de cereri de rugăciune care ne-au fost aduse la cunoștință.

Dragi frați și surori, ceea ce am citit este o realitate divină. Dumnezeu ne-a dăruit totul în Isus Hristos, Domnul nostru. El a fost rănit din cauza încălcărilor noastre, El a fost maltratată, bătut și umilit din cauza bolilor noastre, pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui ne-a fost dăruită vindecarea. Câți dintre voi au dorințe de rugăciune pentru voi sau pentru cunoscuții voștri? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Doamne, atotputernicule Dumnezeu, cât de prețios este Cuvântul Tău, cât de minunat ni l-ai descoperit Tu Doamne și ni l-ai pus și scris în inimă! Toate făgăduințele lui Dumnezeu au devenit realitate prin Isus Hristos, Domnul nostru, ele ne aparțin nouă: salvarea sufletului, eliberarea duhului, vindecarea trupului.

Iubite Domn, Tu ne-ai vorbit, noi credem din toată inima și Tu confirmi Cuvântul Tău în mijlocul nostru și pe întregul pământ, în toate popoarele, în toate limbile și națiunile. Binecuvântează-i pe frații noștri în toate țările. Dumnezeule, Tu îi chemi și-i scoți afară pe ai Tăi. Laudă, mulțumire și cinste să-Ți fie aduse Ție atotputernicului Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie. Îți mulțumim pentru trimiterea prorocului Tău, Îți mulțumim pentru descoperirea Cuvântului Tău și a voii Tale, Îți mulțumim că Duhul Sfânt ne călăuzește în tot adevărul. Iubite Domn, Ție, doar Ție Ți se cuvine cinstea și lauda în vecii vecilor. Aleluia! Aleluia! Laudă și cinste Dumnezeului nostru! Laudă, cinste și slavă Domnului! Aleluia!

Prezența lui Dumnezeu este în această încăpere. Domnul stă de partea Cuvântului Său. Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Lui este suficient pentru ca El să fie în mijlocul nostru. Dragi frați și surori, să-I mulțumim împreună Domnului. Astăzi vrem să ne ridicăm cu toții glasurile. Nu trebuie să fie cu multă gălăgie, dar cu adevărat Domnului să-I dăm cinstea cuvenită și să-I spunem: Tu mare Dumnezeu, ceea ce am citit în Efes. cap. 1, noi o primim, o credem, ne aparține nouă. Acceptați-o și primiți-o prin credință din mâna Domnului. Acum vă pun o întrebare: Ne vorbește Dumnezeu în felul acesta ca noi să trecem pe lângă aceasta sau ca noi să primim cuvintele Lui și să-I mulțumim pentru ceea ce am primit? Cu adevărat să-I mulțumim din inimă pentru Cuvânt. Puteți voi crede cu toții că ceea ce am citit noi împreună este o realitate divină în viața ta și în viața mea, că Dumnezeu a reparat toată dauna și a reșezat totul în starea originală corectă?

Dragi frați și surori, Răscumpărătorul nostru n-a fost doar vrednic să ia cartea în mână și să-i deschidă peceteile, ci El este vrednic să primească toată lauda, toată cinstea și închinarea. Pentru că așa o și citim în capitolele din Ap. 4 și 5 unde a fost pusă întrebarea „*cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă peceteile?*”. Mielul care S-a lăsat bătut și ucis, care Și-a vărsat Sângele divin în care era viața divină, Mielul care ne-a răscumpărat a fost Singurul vrednic să ia Cartea și să-i rupă peceteile. Și astăzi Dumnezeu ne învrednicește. Domnului să-I aducem mulțumirea cuvenită pentru că noi am primit ceea ce prin deschiderea pecetilor ne-a fost dăruit prin har. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu credincios. El S-a descoperit într-un mod puternic în timpul nostru. Noi suntem mulțumitori că purtăm ultimul mesaj până la marginile pământului. Lui, singurului Dumnezeu Îi dăm cinstea în vecii vecilor. Aleluia! Amin.